

TFG

PINTOR MAELLA 27

PROCÉS DE CREACIÓ D'UN PROJECTE AUDIOVISUAL

Presentat per Paula Folgado Linuesa

Tutora: Dra. Eulalia Adelantado Mateu

Facultat de Belles Arts de Sant Carles

Grau en Belles Arts

Curs 2020-2021

RESUM

El present treball de fi de grau pretén exposar per mitjà d'un projecte audiovisual la història d'un pis a través del temps. Seguint les fases de producció d'un documental audiovisual, preproducció, producció i postproducció.

Pintor Maella 27 narra, des dels meus ulls, la relació que tenia i tinc amb la casa dels meus avis materns, en una introspecció personal en tornar a eixe pis després de la mort del meu iaio i el posterior abandonament del habitatge.

PARAULES CLAU

Documental, habitatge, llar, producció, audiovisual

SUMMARY

This final degree project aims to expose the history of a flat through time through an audiovisual project. Following the production phases of an audiovisual project, pre-production, production and post-production.

Pintor Maella 27 narrates, from my eyes, the relationship I had and have with the house of my maternal grandparents, in a personal introspection upon returning to that floor after the death of my grandfather and the subsequent abandonment of the house.

KEY WORDS

Documentary, house, household, production, audiovisual

AGRAÏMENTS

A Eulalia Adelantado, per la teua empenta i fortalesa, que de dones com tu es plene el món. Gràcies infinites.

Als pares, per tot el suport sempre.

A Xavi, Lydia, David, María i Sarita, sense vosaltres no n'hi hauria carrera. Gràcies per tantíssims moments.

A Agustín Lluch, per acompanyar-me sempre en tot. Per fer LLAR amb mi.

1. INTRODUCCIÓ	6
2. OBJECTIUS I METODOLOGÍA	8
3. CONCEPTUALITZACIÓ DEL PROJECTE I REFERENTS	11
4. PROCÉS DE CREACIÓ	20
4.1 PREPRODUCCIÓ	20
<i>4.1.1 Primeres idees</i>	20
<i>4.1.2 Perquè Pintor Maella?</i>	24
<i>4.1.3 Pla de treball i cronograma</i>	25
4.2 PRODUCCIÓ	28
<i>4.2.1 Gravació</i>	28
<i>4.2.2 Digitalització del material d'arxiu</i>	29
4.2.2.1 Recerca del material d'arxiu	29
4.2.2.2 Material d'arxiu antic	29
4.2.2.3 Material d'arxiu 2020	30
4.3 POSTPRODUCCIÓ	36
<i>4.3.1 Edició</i>	36
4.3.1.1 Imatge	37
4.3.1.2 So	39

4.3.2 <i>Veu en off</i>	40
5. DIFUSIÓ	44
5.1 CARTELL	45
5.2 PRESSBOOK	46
5.3 TRAILER	47
6. CONCLUSIONS	50
7. BIBLIOGRAFIA	52
8. ÍNDEX DE IMATGES	54
9. ANNEX	57
9.1 ENLLAÇOS DE VISUALITZACIÓ	57
9.1.1 Trailer	57
9.1.2 <i>Pintor Maella 27</i>	57

1. INTRODUCCIÓ

Una llar que es despulla de presència humana és simplement un habitatge, un forat on pots refugiar-te. Però el concepte de llar va més enllà, en una llar ha de estar el caliu i la familiaritat de les persones que l'habiten.

Aquest treball es centra principalment en eixos conceptes, traslladats a la línia de temps de l'editor de vídeo, s'han materialitzat en el següent projecte audiovisual: Pintor Maella 27, on conte la història del pis on vivien els meus avis. La casa ha estat d'ençà que puc recordar, l'escenari de tota mena de celebracions familiars. Mentre el meu iaio Santiago vivia, tots els diumenges es feia la paella en eixa casa amb la corresponent reunió familiar, totes les festes nadalenques, dinars i sopars, aniversaris... El pis era el centre neuràlgic de la família i l'espai escollit de reunió. Per altra banda, és un lloc molt important per a mi, la meua segona casa, ja que els meus pares treballaven quan jo era petita, llavors el meu iaio era qui m'arreglava del col·legi, qui em donava de berenar i qui em cuidava fins que ma mare eixia de treballar.

La meua relació amb el pis és l'eix principal del projecte, ja que probablement si preguntes a qualsevol dels meus cosins, la història que et puguin contar de la casa serà totalment diferent de la que jo conec.

La família mai ha estat tan unida com en aquest temps, però en 2007 el meu iaio va faltar, i amb això se'n va anar tot allò que jo coneixia, tot allò que jo pensava que ja estava establert i no podia canviar. Els nadals per mi no van tornar mai a ser els mateixos i la ferida pareixia no tancar mai. D'eixa forma, les portes del pis es van tancar per a sempre en 2008, quan la meua iaia es va mudar definitivament a la residència on viu encara. Va passar a ser un traster per a la meua família i ningú més va pensar en eixe puesto com a "casa". Fins que amb el 2020 va aplegar la pandèmia i els confinaments domiciliaris i va ser en eixe moment quan la meua parella i jo vam decidir mudar-nos al pis i amb eixa acció, recuperar la llar de amor i caliu que jo recordava que era Pintor Maella 27.

Per tant en aquesta memòria explicaré tot el procés introspectiu, des dels meus primers records al pis, passant per la pèrdua del meu iaio, l'abandonament del pis, la pandèmia i tornada al pis, i com amb la presència humana, el pis reviscola i torna a la vida com a espai de reunió i celebració per part de la generació posterior.

2. OBJECTIUS I METODOLOGIA

A continuació s'exposen els objectius d'aquest projecte i com s'han afrontat:

Crear un projecte audiovisual de caràcter documental autobiogràfic, superant les limitacions d'afrontar un treball de producció audiovisual en solitari. Al llarg de la carrera et trobes amb quantitat de treballs, tots amb la seua metodologia i les seues especificacions, però quan es tracta d'un treball de relativa amplària sempre o quasi sempre és en grup, per tant la càrrega de treball de cada membre del grup es veu alleugada en certa manera pels seus companys.

En aquest projecte existia la possibilitat d' associar-te amb companys de l'assignatura *Realización de Documentales de Creación*. Ja sigui per suport de càmera, composició de peces musicals originals, ajuda en l'edició... els projectes són més fàcils de tirar endavant en grup, perquè a més ulls més perspectiva. En equip tot és més dinàmic i pense que funciona millor. Aquest projecte llavors ha sigut el meu primer treball en solitari d'aquestes dimensions, i superar les limitacions, tant de material, com d'empenta, com de continguts al final sense l'ajuda de la meua tutora Eulalia o del meu company Xavi aquest projecte no hagués sigut possible.

Altres dels objectius d'aquest projecte van ser la intenció de millorar tècniques d'edició i augmentar experiència amb editors de vídeo, eixir de la zona de confort de Adobe Premiere (per causes sobrevingudes) i editar de zero en DaVinci Resolve.

Fer servir material d'arxiu com a base d'un projecte audiovisual, ja que fins ara només havia treballat amb material específicament registrat per al projecte que s'estava duent a terme i no amb material ja existent. Era un dels "requisits" que li vaig dir a la meua tutora abans de començar res del projecte i al final ha resultat ser l'eix principal del projecte el material d'arxiu de l'àlbum familiar.

Enfrontar una locució de veu en off. Mai havia pensat en la meua veu a com instrument de comunicació audiovisual, sempre he afrontat aquestes parts del projecte amb text o delegant en una altra veu la responsabilitat, però en aquest treball no tenia cap sentit ficar una altra persona fent la veu en off, ja que és un text que part únicament de mi, era necessària la meua veu a pesar que jo no la trobe amb sonoritat o planta agradable, però mai s'escolta agradable la teua pròpia veu gravada.

Millorar el maneig de la càmera gravant en manual. Un dels objectius va ser trencar amb les opcions automàtiques de la càmera i aprendre a disparar en manual tant en fotografia com en vídeo.

L'objectiu personal d'aquest projecte no era un altre més que recuperar la llar dels meus iaïos com meua. Reviscolar el lloc de reunió familiar amb la meua pròpia família i tornar a fer del pis, de l'habitatge en una llar amb la meua presència. La forma de recuperar la llar ha sigut mudar-me al pis i tornar a atorgar al pis la categoria de LLAR.

El procés de creació llavors es crea a partir de tres fases. La primera, preproducció va ser totalment introspectiva i d'observació de l'entorn, de ficar en context. De saber què tenim i com ho tenim. Parle del material d'arxiu, de recerca a través dels àlbums familiars fotografies on la protagonista era la casa. A l'hora d'ordenar les fotografies i el procés de selecció. Volia que fos totalment casolà, una oda als materials audiovisuals espanyols dels 2000. La meua família no ha sigut de fotògrafs mai, per això que les fotografies son típiques de càmeres barates de casa. El suficient per a plasmar els records en un paper plastificat i guardar-lo per anys.

Una vegada aconseguit tot el material, es va ordenar i acotar què volia contar amb eixes imatges, creant la primera part del documental, on fique en context el pis. Contant la història dels meus iaïos i com van aplegar a Pintor Maella 27, així com contextualitzar la meua vida dins de la casa, seleccionant les primeres fotografies que em van fer així com, cronològicament, les festes en les quals

havia participat. Aconseguint les fotos dels meus primers nadals al pis, el meu primer bany, el meu primer aniversari... tots els primers episodis de vida, tan importants en la memòria de algú, la primera construcció de records.

Després s'obri una segona fase dins del material d'arxiu, la recuperació dels arxius de quan en 2020 vaig anar al pis per primera volta després de tretze anys. Fou més difícil trobar material d'aquest moment que de feia vint anys. Però encara amb dificultats, es va poder recuperar en essència com estava el pis abans d'arreglar-lo.

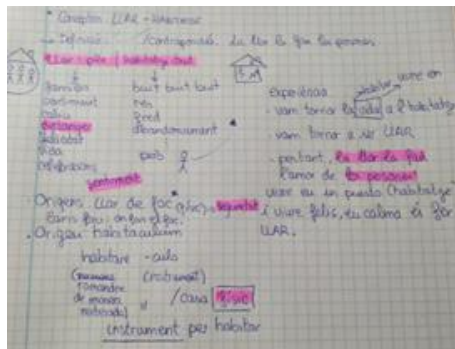
Durant la producció es va gravar totes les tomes que corresponen a l'última agranada de deixalles que vam fer al pis, tirant els bolquers d'adult de la meua iaia, un munt de periòdics i revistes que no passaven de l'any 2006 i vaig poder gravar quan encara estava tot el pati exterior de la casa ple de brutícia i caos així com el balcó d'on van haver de treure dos mobles enormes de fusta que es desfeien.

En aquesta fase es va gravar també els exteriors de la casa, el bar de baix que ha sigut sempre el mateix des de les 70, així com el portal i el replà.

Un poc més tard, una volta començada la postproducció i l'edició vam celebrar l'aniversari d'un amic al pis, i vaig aprofitar per a gravar algunes tomes, per reflectir just allò que volia al vindre a viure a aquesta casa: el ressorgir d'una llar.

Entrant ja de ple a la postproducció i el trasllat de tot el material a la línia de temps, ací és on es va definir finalment l'estructura en tres parts del documental: fase primera, on conte els antecedents del pis, infantesa i felicitat que finalitza amb la mort del meu iaio, la segona fase on narre l'abandonament de l'habitatge i la tercera fase on ens establím al pis, ho mostrem tal com és ara, com torna a ser una llar d'amor com abans i finalitza amb les tomes de l'aniversari amb el poema.

3. CONCEPTUALITZACIÓ DEL PROJECTE I REFERENTS

Imatge 1 Esquema de la conceptualització

Aquest projecte va partir de l'abandonament de la llar familiar, la llar on sempre he viscut. Allò que abans era "ma casa" és ara "la casa dels meus pares". És un moment important, sempre es recorda el moment de la primera emancipació. (Fa uns anys seria absurd dir "la primera emancipació" però la precarietat laboral, els preus del lloguer i les poques ajudes governamentals fan difícil la emancipació i molta gent ha de tornar en algun moment de la seua vida a casa dels seus pares)

Parteix de l'emancipació, que per definició és la transició a la vida independent, un trencament amb la vida en casa dels teus pares per tal de buscar la teua pròpia.

Per tant partim del canvi d'habitatge, de l'espai físic on habitualment vius a un altre diferent, que està buit, i tu amb la teua presència, la teua vida i les teues ganes de fer un projecte de vida dins d'eixe habitatge, és on es transforma en llar.

La paraula llar s'utilitza per designar un lloc, un espai on un individu o grup habita habitualment creant en eixe espai un lloc on romandre i estar segurs i calmats. Prové del llatí *laris foci* (llar de foc). La llar de foc és on normalment les famílies es reuneixen al final del dia a encendre el foc per a descansar, escalfar-se i alimentar-se en seguretat. S'aplica també a segones residències que impliquen seguretat per qui les habita, com les llars del jubilat o les llars de criança...

Per tant, entenem que la llar es forma una volta l'habitatge, la casa està ocupada per persones que busquen una sensació de pertànyer, de seguretat, de grup, de família. En contraposició a l'habitatge que per definició és la

construcció, l'espai físic on pots habitar. Prové del llatí *habitaculum*: *habitare* (romandre de manera assídua) – i el sufix *culum* (traduït a -tge) instrument. Per tant, l'habitatge sabem que és un instrument, un vehicle per a romandre, un lloc per a estar. Però en si mateix no suposa res més que un forat on pots entrar, però per que hi hagi llar, es necessiten persones.

Per tant, amb tot açò exposat amb anterioritat podem dir que viure (habitar) en un lloc on vius feliç, en calma i rodejat de més persones que es preocupen per tu i es preocupen de la teua calma i seguretat així com tu et preocupes de la seua. Això és *fer LLAR*. Llavors la llar és un sentiment i l'habitatge una cosa tangible.

Aquest projecte té com eix central aquests conceptes. La casa dels meus avis materns era el lloc on la família es reunia en els dies especials com els diumenges, els nadals, els aniversaris, etc... i on a més passava de xicoteta la major part del temps, ja que els meus iaies com altres milers de iaies, van fer per segona volta de pares quan els teus treballaven i no es poden fer càrrec de tu. Per tant, per a mi la casa dels meus iaies era una llar d'amor i caliu, on jo pertanyia, on era feliç i estava segura.

Amb la mort del meu iaio, la meua iaia ja no podia quedar-se soles a la casa, ja que feia uns anys va caure, es va trencar el maluc i no va tornar a caminar. Per tant vam enviar-la a una residència, una llar de jubilats on encara viu i és molt feliç.

Buida la casa, ja no quedava res de la llar, i l'espai va passar a ser un magatzem de la meua família, un puesto on no tornar. S'havia despullat el pis de presència humana i només van quedar els records d'aquells dies feliços on la llar batejava en vida.

Van passar els anys i la vivenda va quedar a poc més de ruïnes, tot ple de pols, panderoles mortes, mobles vells tapats en llençols blancs, sense aigua corrent...

A l'aplegar del 2020 i amb ell la pandèmia de la *COVID19* i la declaració de l'estat d'alarma amb el confinament domiciliari, va ser el millor precursor per eixir de casa dels pares.

Va ser una sort poder fer servir la casa dels meus iaïos, la gent en general no va tindre oportunitat de poder elegir i on li va tocar es va quedar, però vam aprofitar l'ocasió.

Una setmana abans de la declaració del confinament més dur, vam anar a Pintor Maella per començar a condicionar, però allò més dur va ser el buidar la casa de mobles vells i trencats en ple confinament. Tornar a destacar que no n'hi havia aigua corrent, per tant feien servir botelles de 20 litres que emplenàvem en una font i les que compraven d'aigua mineral.

Tota aquesta experiència va ser un camí dur, però per a res desagradable, sabia que m'estava fent gran i això valia més que res. Sabia que estava tornant la vida a l'habitatge i sabia que, a poc a poc estava fent la meua pròpia llar.

Aquest projecte part de la introspecció cap a una cosa que en teoria coneixes que és la teua família i on viuen. És per tant una observació temps enrere, on el meu iaïo era viu i la seua casa era el lloc de reunió de la família.

Part de la decisió de fugir de casa dels pares abans d'un confinament domiciliari, del trencament del costum i la recerca d'una llar pròpia. Per tant els conceptes clau d'aquest projecte són la llar, que per definició no és un lloc físic sinó que és el puesto on la família viu i té una sensació de pertànyer, i on es sent feliç, segur i benvingut. Altre concepte és la contrapart de la llar, l'habitatge que per definició sí que és l'espai físic, la construcció buida de presència humana. Contraposant eixos dos conceptes neix Pintor Maella 27.

Un altre aspecte molt important d'aquest projecte és l'àlbum familiar, una cosa que tots en tenim, sigui de la generació que sigui. La societat ha tingut sempre eixa inquietud per registrar els esdeveniments des del principi dels temps, seguint així el primer documental les primeres pintures rupestres que si

bé algunes tenien funció premonitòria, o de supersticions, moltes simplement narraven allò esdevenit en d'un període de temps. Passant per els quadres de totes les èpoques de la història del art, aplegant als primers registres de vídeo dels germans Lumière com "Comida para el bebé" o "La salida de la fábrica" tots ells pretenien una cosa: registrar la realitat i deixar constància d'ella.

Imatge 2 Coves d'Altamira

Imatge 3 El matrimoni Arnolfini. Jan van Eyck. 1434

Imatge 4 Le Repas de bébé. Lumière. 1895

Imatge 5 La Sortie de l'usine Lumière à Lyon. Lumière. 1895

Per tant els meus referents utilitzen l'àlbum familiar com a eix central de les seues obres:

Imatge 6 Portada del llibre *The Family Project*

Matías Costa va néixer el 1973 a Buenos Aires, actualment resideix a Madrid on és professor de Fotografia Documental Contemporània en la Carlos I de Madrid. La seua obra gira entorn de la seua família i les seues circumstàncies. Explora els conceptes de territori identitat i memòria a través de la fotografia documental.

Al llarg de la seua carrera ha rebut nombrosos reconeixements com el *World Press Photo* dos voltes, el premi *Descubrimientos* a la primera edició del festival PhotoEspaña o el premi *LEICA* al *Festival Images* de Vevey Suïssa, així com múltiples beques i estudis.

Ha publicat els llibres *Zonians* (La Fábrica, 2015), *Photobolsillo* (La Fábrica, 2011 y reedición en 2014) y *The Family Project* (Lens, 2012).

Concretarem en la seua obra *The Family Project*.

Imatge 7 Mostra de l'interior de *The Family Project*

The Family Project

Durant més de cent anys la seua ha sigut una família d'emigrants, per tant ha tingut contacte amb tots els cèlebres esdeveniments del segle XX i al llarg dels anys ha recopilat milions de fotografies familiars, documentació institucional... per tant de reconstruir les històries que contenen dels precisos moments que es van quedar congelats en el temps a través d'eixa fotografia i decapar i reconstruir eixa història com en una nina russa. El projecte va començar en 2008 i hui dia Costa diu que encara no està finalitzat. Reflexiona sobre la identitat i la memòria reconstruïdes a través de l'àlbum.

Com Costa, la meua intenció és reconstruir i decapar una història a través de la seua reconstrucció mitjançant les successions de imatges, la reconstrucció també del record i d'eixos moments passats.

Imatge 8 Cumpleaños de niño con padres presos. M.Costa 2010

Imatge 9 Fotograma de Pintor Maella 27

Ana Casas Broda va néixer a Granada, Espanya al 1965. De pare espanyol i mare austríaca va passar la seua infantesa entre aquests dos països. Al any 1974 va emigrar a Mèxic on va formar-se en pintura i fotografia. Va treballar per 14 anys al seu projecte *Álbum* el qual va ser publicat a l'any 2000 per l'editorial espanyola *Mestizo* i després va presentar el treball en forma d'exposicions a Mèxic i Espanya. Des de 1991 ha exposat individualment en països com Mèxic, Espanya, Àustria i Alemanya, així com exposicions col·lectives, a més d'activitats relacionades amb la fotografia com seminaris, tallers, aplecs, conferències...

Gira la seua obra entorn al arxiu familiar, la memòria, la genealogia i la família. Concretarem la seua obra *Álbum (2000)*

Álbum és un projecte que gira entorn a la memòria i la identitat. Resultat de 14 anys de treball de recerca, està compost de textos de diaris, fotografies de

Imatge 10 Álbum. A. Casas Broda 2010

Imatge 11 Álbum. A. Casas Broda 2010

Imatge 12 Álbum. A. Casas Broda 2010

Imatge 13 Álbum. A. Casas Broda 2010

l'arxiu familiar, fetes a seua àvia i a ella mateixa, així com un vídeo.

Aquest és un referent molt important per a mi per que l'obra parla de la documentació de les vides a través de la fotografia i destaque que l'obra gira entorn als seus avis materns i l'element de la casa de la seua avia, a la que ella descriu com un membre més de la família. Trobe prou de similituds en la intenció creativa de *Álbum* i *Pintor Maella 27*.

Virginia Espa Lasaosa

La seua obra principalment, com Costa, pretén de la reconstrucció de la memòria familiar a través de l'acumulació de fotografies i arxius familiars per trobar respostes a incògnites, i la reconstrucció de fets passats. El seu treball "Engramas de Familia" parteix de la recopilació i la reordenació posterior del material amb la intenció de conèixer i aprofundir en la història familiar en un exercici de saber i recordar.

Imatge 14 Pàgina de l'àlbum de soltera de Elena Lasaosa (sa mare) retrats del 1956

Imatge 15 Imatge recuperada del seu avi matern (Jose Maria Lasaosa) i el seu oncle (Domingo Lasaosa) 1924

Espa fa servir les recopilacions de fotografies i arxius de sa mare va fer de la seua àvia (la mare de sa mare) i les va organitzar en un gran tauló, per a després continuar amb els arxius recopilats del seu avi tot i que la seua família havia sigut forçada a oblidar a eixe home. La guerra civil és també un eix fonamental en la seua obra, ja que moltes famílies espanyoles d'eixa època van ser forçades a l'oblit, a soterrar en la memòria als seus familiars, ja que tindre relació amb una persona acusada de ser roja... (ni tans sols calia que fos real, amb la acusació d'algun veí venjatiu ja en tenen proves suficients per acabar amb la teua vida) Virginia Espa diu que "su persona (el seu avi) había desaparecido de su memoria por olvido motivado, es decir, por represión" Continuant amb aquesta frase: "Durante estos dos meses de trabajo me he convencido de que nos corresponde a la generación de los nietos y nietas de la Guerra Civil Española elaborar a nuestra manera el álbum de familia de nuestro abuelos y abuelas. Aunque se nos considere "narradores molestos" es preciso

*que la verdad salga a la luz” (del projecte Yo también perdí la guerra)
“debemos rellenar esa laguna porque sin duda es la idiosincrasia del pueblo
español”*

Si bé aquest referent és més tècnic, no puc oblidar que els meus iaïos també van ser víctimes de la guerra, com tots els que la van viure coetàniament. Per tant Virginia Espa és un referent en tots els aspectes tant artístics com polítics.

4. PROCÉS DE CREACIÓ

4.1 PREPRODUCCIÓ:

El projecte fou abordat amb una metodologia a fins el final del procés. No s'ha treballat ni amb guió ni storyboard, l'experimentació i els sentiments han anat teixint el documental, no obstant el procés genèric de producció d'una peça audiovisual s'ha seguit: preproducció, producció i postproducció.

4.1.1 PRIMERES IDEES

La primera aproximació i que vaig tindre del TFG i del documental que volia realitzar va ser totalment inspirada pel canvi de vivenda i per tant de barri que vaig experimentar al fugir de casa dels meus pares. Des de l'observació a través dels balcons, vaig donar-li voltes a allò que s'observava en cadascú i les grandíssimes diferències entre ells.

Primerament, jo vivia en el barri Ciutat Jardí, al costat del parc del Jardí d'Aiora. És un barri humil, sense grans pretensions, fruit del *boom* immobiliàstic dels anys 60 del Ministerio de Vivienda de Franco.

La distància entre balcons és quasi nul·la, pots observar la vida de les persones que viuen enfront, així com la distribució dels comerços, i les persones que pel carrer caminen i fan vida de barri. Els col·legis són públics i per a tots. La gent saluda pel carrer i els bancs estan ocupats sempre per la part més envellida de la societat. És un barri ple de vida, per això crec que el contrast va ser tan gran. Sempre he sigut una persona molt observadora i m'agrada molt el mirar i analitzar el que estic veient, per tant els balcons són una de les meues coses preferides.

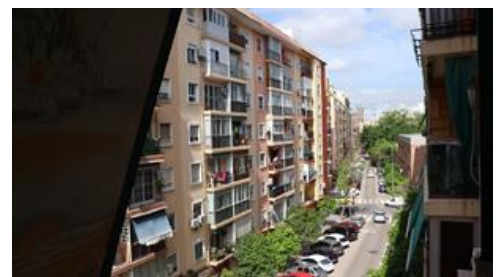
Imatge 16 Vistes des del balcó de Pintor Maella

Imatge 17 Vistes des del balcó de Pintor Maella

Imatge 18 Vistes des del balcó de casa de mon pare

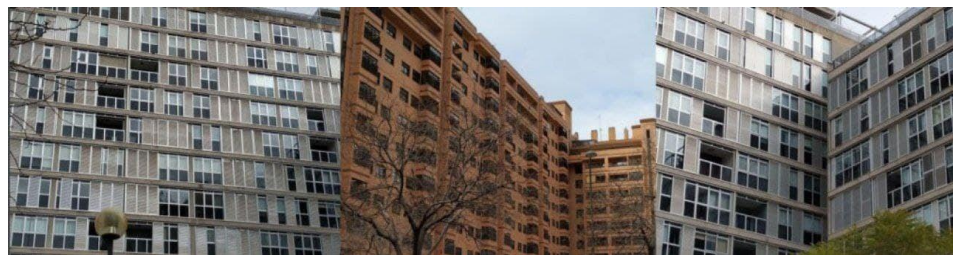

Imatge 19 Vistes des del balcó de casa de mon pare

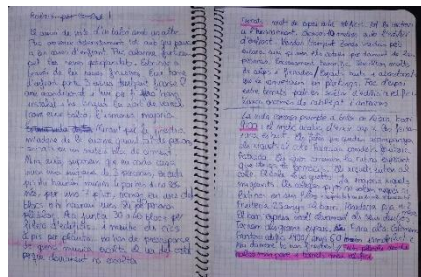
Imatge 20 Instal·lació del aire condicionat del meu veí des de la casa de mon pare

Al aplegar a Pintor Maella, unes de les primeres coses en les quals vaig trobar diferències va ser en la vista a través del balcó. Ja no era el meu veí que després de tres anys de calor va aconseguir estalviar suficient per a poder comprar-se l'aparell d'aire condicionat, ara eren moles d'edificis de nova construcció, dissenyats per ser urbanitzacions de portes tancades i piscina. El balcó pareixia una frontera entre els barris que jo havia conegut fins ara i altre món, un món al qual no pertanyia ni pertanyeria mai. Per tant, la primera aproximació al meu treball de fi de grau va ser eixir amb la càmera i gravar la meua deriva a través dels edificis d'urbanitzacions, de mirar des de fora les piscines, observar les façanes i les seues diferències amb les façanes a les que estava acostumada. Una de les primeres coses que vaig fer és, abans de eixir a gravar, fer fotos. Totes les vaig fer amb el mòbil perquè no dispose de càmera.

Imatge 21 Tríptic de les urbanitzacions del barri nou.

Vaig eixir per tant en aquest moment a gravar tant pel meu barri antic (Ciutat Jardí) com pel barri nou i mentre gravava feia anotacions en una llibreteta, plasmava els meus pensaments mentre caminava i mentre gravava.

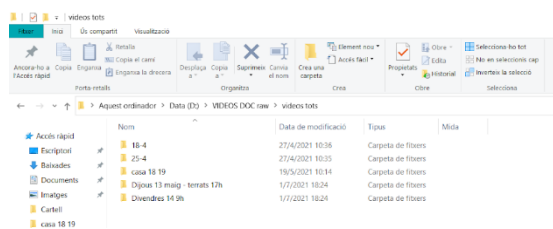
Imatge 22 Apunts de veu en off descartats

Vaig gravar el meu col·legi quan vaig fer la primària. Un col·legi públic de barri ara convertit en gueto per culpa dels col·legis concertats del voltant, La Anunciación, on ma mare va decidir que devia fer l'ESO. En eixe centre no admeten en general estrangers, mentre que en l'altre, les famílies amb menys recursos (que tampoc poden elegir). Volia transmetre les diferències i entre ells i la ràbia que em provoquen les desigualtats socials.

Imatge 23, 24, 25, 26 Fotogrames de les tomes descartades.

Totes les derives van ser arxivades per dia, hora i barri de gravació. Va ser moltíssim de material descartat.

Imatge 27 Organització del material

Finalment la idea de fer una contraposició va ser descartada perquè no tenia prou per amassar un treball amb només amb eixos conceptes. Tot i que tenia moltíssim material per treballar, no hagués sabut filar suficient. Per tant em vaig centrar de balcó cap a dins, on jo podia contar una història, la història de Pintor Maella 27, la qual ja havia servit d'inspiració a l'hora d'afrontar un treball acadèmic artístic.

4.1.2 PERQUÈ PINTOR MAELLA?

Pintor Maella és el nom del carrer on vivien els meus iaïos i el 27 és el número del portal. N'hi ha dos escales a l'edifici i nosaltres estem en la B, porta 3. Allò que ara és la meua direcció.

Fugir de casa al 2020 va ser tota una experiència vital, va marcar un abans i un després a les nostres vides i dubte que puguem oblidar mai eixos mesos de confinament sense aigua ni internet al pis. Només ens teníem a nosaltres.

Com ja he dit abans, el condicionament del pis en temps de pandèmia va suposar tota una odissea. Tancar els mobles vells, netejar, eliminar la plaga de panderoles que n'hi havia... Però res de totes les adversitats que van anar apareixent al camí del recondicionament van suposar res negatiu en mi.

Va suposar un camí de superació i creixement personal, com aflorar la vida adulta, i quina sort de poder fer-lo on precisament va començar la meua vida i on vaig tindre les meues primeres experiències de tot.

Part del projecte també ha sigut viure ací per suposat, tot eixe treball de fer de un habitatge abandonat i quasi ruïnós una llar d'amor i caliu tal i com la vaig conèixer jo. Això és part d'aquest treball. La veritat és que al final, no podia si no dedicar aquest treball de fi de grau a quelcom tant importat de la meua vida, quelcom que em va marcar tant, per això Pintor Maella, i per això els meus iaïos són tan protagonistes com jo en aquesta història, perquè ells em van ensenyar com estimar i fer llar, i és així com he après a portar-la, tal i com ells van fer amb tot eixe amor que es tenien i de segur encara és tenen, este on este el meu iaio Santiago, el seu amor encara és ací, amb mi. I al final, tot allò que fem en aquesta vida, ho fem per amor.

4.1.3 PLA DE TREBALL I CRONOGRAMA

El procés de creació d'aquest projecte va començar simultàniament amb l'assignatura Documentals de Creació, per tant comparteixen part del cronograma, ja que vaig adequar el procés a les dades d'entrega establertes.

Malgrat això, abans del cronograma es va crear un pla de treball per tal d'organitzar i acotar les coses que es devien fer:

Definir què es volia fer i com: s'havia de crear una peça audiovisual de caràcter documental, totalment lliure. Una obra en la qual tenies total llibertat per expressar amb els recursos que decidires una història, un relat... Tenint en compte totes les limitacions que les circumstàncies donàvem, com el fet de no tindre càmera ni trípode propi, les condicions materials de la pandèmia feien molt difícil l'accés al préstec de material audiovisual i tampoc l'economia donava per fer la inversió pel material.

Definir quan s'entrega: Aquesta informació va ser el primer en definir-se ja que les dades eren les que eren i no es podien modificar, comptant amb tot, el documental devia estar completament finalitzat el 16 de Juny.

Els recursos emprats per poder assolir els objectius marcats van ser, llavors, el seguir les instruccions del cronograma, ja que al compartir càmera necessitàvem organitzar-nos bé perquè ningú es quedés sense mentre era el seu temps de gravar, era a lo que devíem acotar-nos si volíem aplegar els dos que compartíem càmera a la data límit sense complicacions.

El temps estimat i disponible era de quatre mesos, de març a juny.

DATA INICI	DATA FINAL
7 MARÇ	16 JUNY

MARÇ	<p>Primeres derives. La idea no estava clara. Durant el mes de març vaig eixir a gravar tres dies de la setmana diferents a hores diferents per fer una deriva d'observació de l'entorn, del barri nou. Així com observacions des de ambdós balcons (el de Pintor Maella i el de casa de mon pare)</p>
ABRIL	<p>Descart de la idea anterior, es deriva a balcó endins. Comencen les gravacions del interior de la casa. Es comença a rumiar la veu en off. Comença la recerca del material d'arxiu acotant la recerca a les imatges en las que eixira el pis. Procés de digitalització.</p>
MAIG	<p>Gravació dels exteriors de la casa, edició. Entrega d'una primera seqüència editada. Edició i entrega del Tràiler així com el <i>PressBook</i> i el cartell final. Edició.</p>
JUNY	<p>Últims retocs a l'edició. Entrega final i visionat de tots els projectes a l'assignatura.</p>

Març: derives, primeres gravacions seguint la primera proposta del doc: contrastar la arquitectura i les façanes dels edificis

Imatge 28 Fotograma descartat

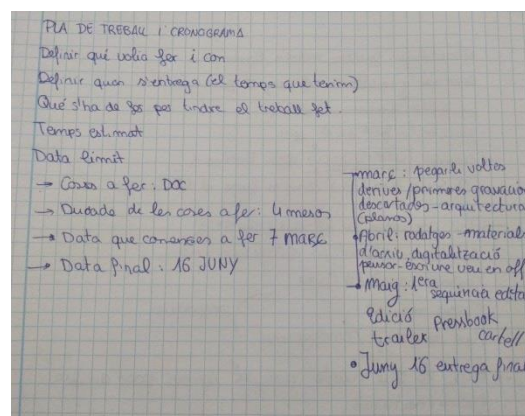

Imatge 29 Fotograma descartat

Abril: descart definitiu del projecte de les arquitectures, entrada de ple al projecte Pintor Maella. Van començar els rodatges dels exteriors de la casa així com la recerca del material d'arxiu i començar a pensar i escriure veus en off.

Maig: durant aquest mes començaven a tancar-se algunes coses, com l'entrega de una primera seqüència editada, així com el tràiler a final de mes, el *PressBook* i el cartell final del metratge.

Juny: entrega final i visionat de tots els projectes a l'assignatura.

Imatge 30 Resum del pla de treball

4.2 PRODUCCIÓ:

4.2.1 Gravació:

Una volta establert el tema del projecte van començar els rodatges dels exteriors de la casa (portal, pati i replà), així com la façana on està el balcó i els terrats i la vista des de ells, però finalment van ser descartades eixes tomes.

Imatge 31, 32, 33, 34 Fotogrames descartats

La gravació m'hagués agradat que estigués feta amb trípode, però he de dir que és satisfactori el resultat com si la càmera foren els meus ulls, mode POV. Com ja he comentat amb anterioritat, l'accés a material de préstec era complicat ja que el temps que et deixaven cada cosa era molt poc i no em compensava desplaçar-me fins la Universitat a per ell, ja que visc lluny i no tinc ni cotxe ni bici.

Les localitzacions no van ser de dificultat ja que eren els exteriors de la casa i les condicions meteorològiques no importaven, però es pot observar en els exteriors el clima tan intempestiu que vam tindre en maig d'aquest any.

També va ser molta sort que tres dies després de gravar les escenes que es veuen al documental, van començar les obres del portal i m'alegre molt de poder haver immortalitzat com es va mantenir el portal igual quasi 30 anys, però això no deixava marge per tornar a gravar eixes escenes.

Un poc més tard, una volta començada la postproducció i l'edició vam celebrar l'aniversari d'un amic al pis, i vaig aprofitar per a gravar algunes tomes, per reflectir just lo que volia al vindre a viure a aquesta casa: el ressorgir d'una llar. La tornada a les festes i els dinars dels diumenges, tornava a ser un espai de reunió i celebració.

Una volta tot gravat, va disposar-se per carpetes i ordenat.

4.2.2 Digitalització del material d'arxiu

SELECCIÓ D'ARXIVS ANTICS

Imatge 35 Càmera que totes les famílies tenien per casa als 2000.

Si bé sempre és complicat trobar material a l'arxiu familiar, aquest procés va ser especialment costós per diversos motius. El primer i més important: la meua família en general no ha tingut mai contacte amb el món de la fotografia, d'aquesta manera no és difícil suposar que les càmeres que posseïen els meus familiars no eren res professional per això que les fotografies són les típiques de càmeres barates de casa. Lo suficient per plasmar els records en un paper plastificat i guardar-lo per anys.

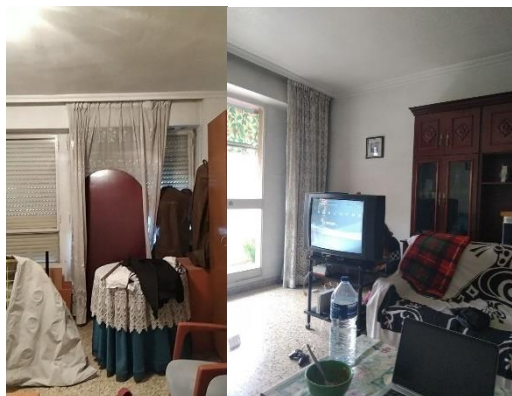
La recerca va començar primer buscant fotografies on la protagonista era la casa. A l'hora d'ordenar les fotografies i el procés de selecció, volia que fos totalment casolà, una oda als materials audiovisuals espanyols dels 2000...

Per tant, el material era escàs però era just allò que necessitava, fotografies casolanes des de 1997 fins al 2006 aproximadament. Passant per dos fotografies especialment difícils d'aconseguir: Les fotografies del principi del metratge, les quals són els meus iaies molt joves. Vaig trobar-les en una maleta

molt deteriorades, però gràcies a que vaig cursar 1er de restauració, digitalment vaig poder restaurar-les i deixar-les presentables.

RECUPERACIÓ D'ARXIUS 2020

Aquesta part va suposar també tota una recerca, ja que a meitat d'eixe any vaig canviar de telèfon mòbil amb tot allò que suposa. Tot el material ha sigut recuperat de reenviaments i xats guardats al núvol. Bàsicament són fotografies i vídeos amb poca qualitat perquè eren fruit dels enviaments d'avanços que li feia a ma mare respecte a com anava la neteja del pis, què podíem tirar i què no, etc... Desgraciadament no vaig poder recuperar les fotos de la primera netejada que vam fer perquè havíem de remuntar-nos molt en el temps, però recorde que va ser el dia 10 de març i faltaven dos dies per que es decretara l'estat d'alarma.

Imatge 36 37 Imatges recuperades del condicionament del pis. Descartades.

DIGITALITZACIÓ :

El primer contacte en les recerques de material d'arxiu per a desenvolupar un projecte artístic va ser el trimestre passat a l'assignatura de Pintura i Fotografia, on una proposta de treball va ser Tiempo y Memoria. La idea era fusionar tècniques analògiques i digitals, i expressar d'alguna forma el pas del temps, els records... La meua proposta de projecte va ser una sèrie de transferències de fotografies de l'àlbum familiar. El context era aprofitar eixa experiència vital com anar-se'n de casa dels teus pares per a començar a viure sola en la casa dels avis materns, i la proposta va terminar en fotografies dels llocs de la casa actuals, amb una transferència sobre làtex per damunt. Les fotografies van ser editades digitalment per eliminar els fons, deixant només les figures, perquè l'efecte sigues com fantasmagòric.

Imatge 38 39 Del projecte Tiempo y Memoria.

Van ser editades i transferides moltes fotografies, seguint el gros del treball el procés, per on les fotografies et portaven, va ser com un passeig per on el procés de producció em portava. Perquè moltes voltes a la pràctica artística partim d'una idea, però a través del procés eixa idea muta i es transforma i n'hi ha voltes que el resultat final no té res a veure amb la primera idea que vas tindre.

Imatge 40 41 42 Del projecte Tiempo y Memoria

El làtex utilitzat va ser de la marca "Rayt" Blumeplast. És tracta d'un làtex plàstic vinílic utilitzat per a la imprimació de superfícies poroses, s'utilitza molt sobretot en primer i segon de carrera per emprimar els cartons per pintura. El paper transferent que vaig utilitzar va ser dels dos tipus (trànsfer i rígid) però el millor resultat el va donar el trànsfer sense dubte, l'altre deixava les imatges poc nítides, no transferia molt net. Aplicant líquid de transfèrència uniformement sobre la fotografia (impresa sobre paper transferent) i aplicant després una capa de làtex i deixant assecar. Així, repetint el procés i depenent de les capes aplicades el resultat varia. Vaig aplicar diferent nombre de capes a cada prova tenint cura també del registre de la pinzellada, per provar, em pareixia interessant que es notara i que no. Van ser moltes proves en total, al haver de tirar algunes, no puc dir un número amb exactitud.

Imatge 43 44 Del projecte Tiempo y Memoria

En aquestes fotografies podem observar el diferent registre de la pinzellada.

Les transferències de 4-5 capes de làtex no donaven el resultat desitjat, ja que buscàvem la transparència, però menys de 3 capes no era possible donar, perquè al separar el làtex del paper era massa fràgil i es trencava. També es devien tindre en compte les condicions atmosfèriques ja que una major temperatura ambiental ablenava el làtex, però molt de fred l'enduria i el feia molt quebradís. Aquestes al ser realitzades en mesos de fred, vaig passar-les l'assecador de monyo per tal de enblandir-les.

Imatge 45 Del projecte Tiempo y Memoria

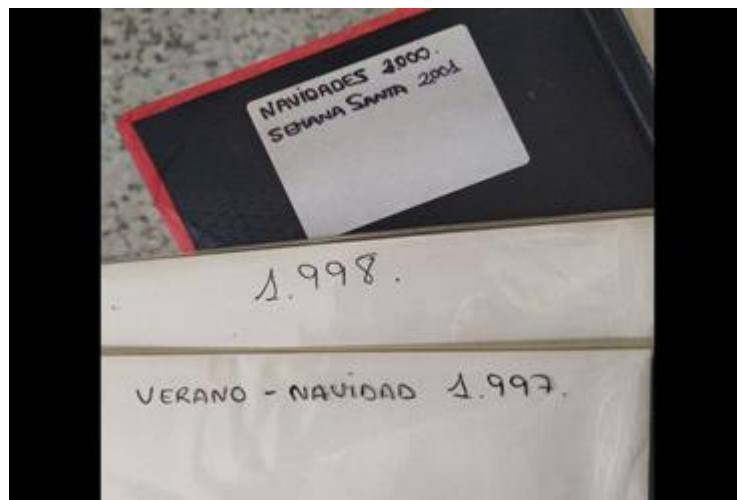
Encara que el resultat no va ser exactament com ho imaginava, va ser molt aproximat, inclòs abraçant l'error pot transmetre també la degradació dels records encara que estiguis en el mateix lloc de la fotografia, les sensacions i sentiments que en tens no són els mateixos perquè tot ha canviat. La següent fotografia va ser l'elegida com final, ja que era la que millor representava els conceptes que volia transmetre: el pas del temps i la degradació de record (tiempo y memoria) perquè en la fotografia actual amb la transferència damunt es pot observar el creixement del barri amb els edificis de nova construcció que comentava abans, i els records feliços lleugerament distorsionats i degradats així com record positiu amb l'absència i el pas del temps.

Imatge 46 Del projecte Tiempo y Memoria

Després d'entregar aquest treball vaig guardar les fotografies escollides, que eren 5.

Després de les derives sobre els edificis i façanes i de descartar eixes opcions, va començar la recerca de fotografies de la casa a l'àlbum familiar. Vaig tindre sort, ja que ma mare els pocs àlbums de fotos que en té, els té ordenats per anys.

Imatge 47 Anotacions als àlbums de família per ordenar-los per anys

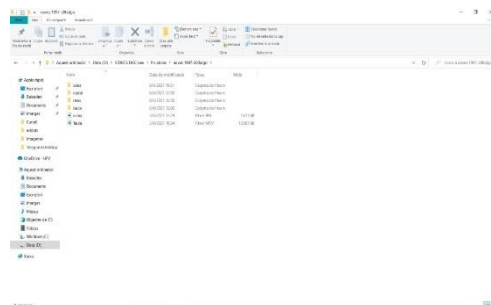
En eixe cas, no va ser difícil acotar per anys les fotografies ja que a partir del 2006 ja començarien a no servir per aquest treball.

Una vegada aconseguides les fotografies desitjades va començar el llarg i poc agradable procés d'escaneig

Imatge 48 i 49 Procés de digitalització

Es van escanejades un total de 37 fotografies però no totes han sigut incloses.

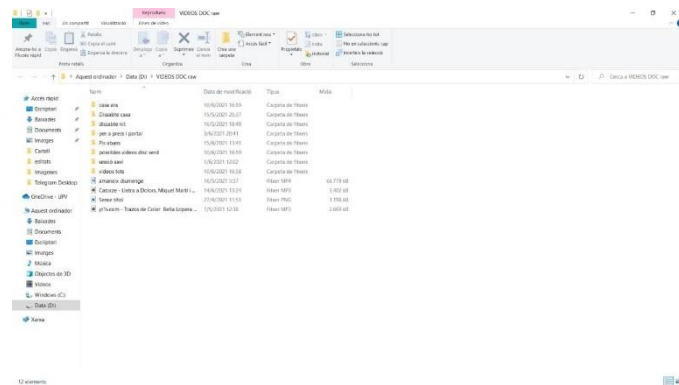
Imatge 50 Disposició per carpetes del material

Imatge 51 Procés de digitalització

4.3 POSTPRODUCCIÓ

Una vegada conclòs el procés de producció, la primera cosa que es va fer va ser ordenar tot el material per carpetes per que sigués més fàcil de trobar. Tot i que després a l'editor de vídeo es tornaren a fer les carpetes.

Imatge 52 Disposició per carpetes

EDICIÓ

I amb tot el material ordenat, s'havia d'entrar de ple a la línia del temps del editor de vídeo, en el meu cas ja que no és podia treballar a la universitat i per tant no es podia accedir al Adobe Premiere vaig editar amb DaVinci Resolve, que ha resultat ser molt còmode i probablement a partir d'ara, el meu editor de vídeo ja que és molt intuïtiu i fàcil d'utilitzar i lo més important, és gratis. Sí que és veritat que la seua biblioteca tant de efectes com de transicions no és molt ampla, però té moltes biblioteques descargables (de pagament la majoria). La primera part correspon a les fotografies més antigues dels meus iaïos i les de la casa, acompanyat per la peça de música melangiosa, que acaba amb la mort del meu iaïo.

A la segona part comence a introduir els vídeos i fotos d'arxiu recuperats del 2020, on la casa està en procés d'acimatació, sense aigua corrent ni internet, amb totes les deixalles. Aquesta part

comença amb la peça Andalusian Nights per acabar, a la tercera i última part on està el gros del material de vídeo actual, com les escenes del dinar d'aniversari com el poema, dividiré l'apartat en l'edició de imatge i vídeo, l'edició de so i finalment la veu en off en un altre apartat.

EDICIÓ IMATGE:

Primerament vaig començar cronològicament amb les fotografies, la primera part del doc no té vídeo, només foto al ser la part més d'arxiu.

Es van col·locar les fotografies cronològicament a la línia del temps sobre fons negre i agregant efectes de dinamisme per que no foren fotografies eixint en plano, així com els efectes de transició, tot calculat per que el tempo de la música acompanyés a les transicions. Primerament el tempo devia ser lent, uns dels motius era la falta de material d'arxiu, no podia ficar una bateria d'imatges molt ràpides perquè em quedava sense, havia d'estar tot molt acotat perquè només n'hi havia 37 fotografies per a tot el doc. També la velocitat es relaciona principalment amb coses felices i vives, la idea era transmetre eixa quietut del dol per a després entrar amb més dinamisme en la segona part.

Tant la resolució com el format és el que n'hi ha al tractar-se de fotografies escanejades, però en la mesura de lo possible es va intentar acotar-ho tot al format.

Abans de la guerra - 1970	1997-2007	2007-2020	2020	Actualitat
<p>Els meus iaïos neixen a Fuentelespin o de Moya, tenen 3 fills i es traslladen a València. (Pintor Maella, 27) (arxiu foto)</p>	<p>L'any del meu naixement, deu anys de viure el pis dels iaïos com una segona casa. Festes, celebracions, aniversaris. (arxiu foto)</p>	<p>Mort del meu iaïo i abandonament de Pintor Maella. Tretze anys d'abandonament. (arxiu foto+video)</p>	<p>Pandèmia mundial. Confinament domiciliari. Tornada a Pintor Maella i re-acondicionament del pis per poder viure-hi. (video)</p>	<p>Reviscolar del pis com una llar. Tornada de les festes, celebracions i aniversaris ... (video)</p>

EDICIÓ SO:

La música de fons és divideix en dos parts. Van ser utilitzades dos peçes, buscades específicament per tal de que la música transmetria i acompanyés a l'espectador, la seua funció era crear l'ambient de cada moment, estudiant el significat i la psicologia de la música (ritmes lents i en tons baixos: tristesa, melangia, enyorança, mort... i ritmes més ràpids, moltes notes per compàs, tons més alts: alegria, goig, festa, vida...)

La primera és tracta d'una peça de guitarra instrumental espanyola melangiosa creada per Ryini Beats i disponible gratis per projectes sense profit, donant crèdits. Em va parèixer bona elecció pel seu tempo, ja que és tot lo pausat que necessitava. Més endavant parle del tempo del documental. Transmet eixa sensació de felicitat al recordar temps feliços però que te eixe punt amarg al recordar que no tornaran mai més eixos moments.

La segona part del documental comença *Andalusian Nights*, una peça instrumental de guitarra espanyola composta per El Tano Gabarri, compresa a l'àlbum "*Por amor a mi guitarra*". Només es interrompuda per l'efecte de so de la porta al obrir-se el qual no és un efecte de so, sino la gravació real de la porta, ja que en té de significat, ja que forma part dels meus records el soroll que fa i feia la porta. Aquesta peça comença amb ritme lent, només una guitarra evocant la nit a Sevilla, just on comença la part del 2020, parlant de pandèmies i mascaretes, continua lenta mentre explique l'estat del pis amb plànols de les deixalles i comencen a afegir més guitarres i palmes en la part en la qual comença a entrar la llum del sol al pis. Al màxim flamenc es veuen les imatges del pis amb molta gent a la cuina, i servint el dinar. I és just quan ens sentem a servir i parar taula quan comença el fragment meticulosament escollit del poema "*Lletra a Dolors*"

A partir d'aquest moment del procés comença la gravació de la veu en off sobre la línia temps, simultàniament mentre anava apareixent el vídeo.

VEU EN OFF

El text de la veu en off va ser escrit com si els meus iaïos foren a escoltar-lo. És una carta mai enviada on li conte al meu iaïo com sense ell, Pintor Maella va ser abandonada, és clar que han continuat les reunions i els nadals, però no té res a veure a com es feien les coses abans... Des de 2007 que no ha tornat el Nadal tal i com jo recordava, fins i tot va haver una època que no volia celebrar-ho si no era a Pintor Maella. Va ser una ferida que no va tancar, i cada Nadal es tornava a obrir en carn viva.

Va ser desenvolupada en tres parts, com el doc. La primera part fica en context als meus iaïos, explicant els seus orígens i l'arribada a Pintor Maella. Comença la segona part del "abans del pis" a partir de 1997 l'any que vaig néixer i on conte la meua relació amb el pis, com era la casa quan les celebracions es duïen a terme per a acabar amb la mort del meu iaïo i l'abandonament de l'habitatge, per començar la segona part on comente com vaig tornar a Pintor Maella, les circumstàncies que em van portar a ella i com estava el pis a l'obrir la porta després de tretze anys. Durant aquesta part, acompanyada de les imatges del procés de neteja del pis explique l'abandonament i ací comença la tercera i última part, on conte com torna el pis a la vida amb la presència humana i amb el caliu de la gent passant-s'ho bé, assolint el primer i principal objectiu d'aquest projecte, recuperar Pintor Maella 27 com un espai d'amor,

celebració i felicitat. Tancant el vídeo amb el preciós poema de Miquel Martí i Pol, “Lletra a Dolors”.

Veü en off:

“Vos vaig a contar una història, però per que l’entengau vos he de ficar una mica en context.

Aquest home és el meu iaio Santiago i aquesta dona és la meua iaia Amparo. Van néixer en un petit poblet de Conca, Fuentelespino de Moya, on van ser pastors i on van criar els seus fills.

Fins que allà pels anys 70 van acabar ací, a València a Pintor Maella 27, on van fer una llar junts, creant un espai d’amor i de caliu.

1997

Aquesta soc jo a Pintor Maella 27, deu ser uns dels meus primers nadals. He passat tota la vida ací, els meus pares treballaven i els meus iaïos em cuidaven llavors esta era la meua casa, la meua llar.

Pintor Maella ha estat sempre testic de totes les festes i celebracions especials, nadals, aniversaris, dinars familiars, diumenges... Era un espai viu i ple de caliu familiar, era el puesto on totes les coses bones passaven. I m’agradaria dir-vos que tot continua així, però no.

Una vesprada de març el meu iaïo se’n va anar per sempre llavors... tot el caliu de Pintor Maella se’n va anar amb ell i en 2008 es va tancar la porta d’aquell pis per sempre i ningú més la va tornar a obrir.

2020

Amb tot açò va aplegar el 2020, i amb ell la pandèmia, el confinament, la distància social, les mascaretes... Què vos vaig a contar. Una vegada van decretar el confinament, el meu nòvio i jo vam decidir que el nostre forat de pandèmia seria Pintor Maella 27 i així després de 13 anys sense tornar vam obrir la porta 3 amb el mateix soroll sec, trencat i desagradable de sempre.

Evidentment lo que vam trobar al obrir la porta no era lo que jo recordava ni molt menys, les panderoles mortes s'amuntegaven pels racons, no n'hi havia aigua corrent, ni internet, ni res. La casa s'havia quedat parada en 2008, tots els records estàven tapats amb llençols blancs com mobles vells. Totes les andròmines dels meus iaïos estaven despedregades, tirades per terra... Com si n'hi haguès entrat un vendaval i s'hagés emportat tots els records, el temps pareixia haver agranat les seues presències i només havia deixat la pols. Però deixant entrar la llum del sol, la casa va començar a reviscolar. Vam tornar a la vida l'habitatge, tornava a convertir-se en llar. Les parets tornaven a ser testics d'amor, de caliu, de joventut... Van tornar les festes a Pintor Maella ha tornat el batec de vida nova, havien tornat els dinars dels diumenges, i la casa tornava a ser un espai de celebració i felicitat."

"Lletra a Dolors" de Miquel Martí i Pol

"Lletra a Dolors" és un poema que pertany al poemari "Llibre d'absències" de Miquel Martí i Pol que va ser publicat a l'any 1985, nou mesos després de la mort de la seua dona Dolors Freixas, a qui li dedica eixe i molts dels poemes que en el llibre es comprenen.

Quan va morir la seua dona, aquella amb la que havia viscut tant i tant de temps, no va poder assimilar-lo. El dol és un procés lent i progressiu, mai pots assimilar de seguida la mort d'algú, el poema narra eixe procés, el mateix procés que vaig seguir jo amb la mort del meu avi: al principi no podia assimilar això que acabava de passar. Va ser una mort repentina, sense antecedents ni malaltia. Quan un familiar està malalt, les possibilitats de la seua mort estan sempre presents, però quan és una mort repentina, no has tingut eixe procés d'assimilació que ja en tens quan és una malaltia llarga. Llavors allò primer que fas és enfadar-te i preguntar-te perquè i

perquè ell, si estava bé. Si feia dos dies havíem anat al parc. Però a poc a poc vas entenent que mai més et podràs partir el pa amb ell, però que la vida que va deixar viu en tu tan forta com sempre, i que s'ha de viure amb el dolor i transformar-lo en goig per viure i recordar. Per això, aquest projecte agafa tot eixe dolor que deixen els comiats i ho transforma en batec de vida nova, continuant la tasca de Pintor Maella de ser testimoni de eixos moments familiars, íntims, de celebració i felicitat. Tornant a la vida allò que estava mort. Per això l'elecció d'aquest poema, no només pel fet de ser del poeta català més influent del segle XX, sinó perquè eixes lletres pareixien estar dedicades a Santiago, expressaven a la perfecció el procés del meu dol cap al meu iaio, i el tancament d'una ferida transformada en amor pur, que és lo que el meu iaio em va ensenyar sempre.

Va situar-se el poema com tancament de l'àudio, a les escenes del dinar d'aniversari. Tancant el doc com es tanca una ferida, la vida havia tornat a Pintor Maella i la vida que va deixar el meu iaio vivia en mi igual de fort que amb ell.

5. DIFUSIÓ

Per el que respecta a la difusió, es delectava de crear un cartell que transmetria, que expressés el contingut o deixés entreveure allò que volia contar, així com un *PressBook* i un tràiler.

La difusió és un element molt important dins del treball audiovisual, perquè és lo que determina els espectadors, determina que el teu treball sigui vist. La difusió ha anat canviant al llarg del temps des de les projeccions en palaus dels germans Lumière fins a l'actualitat, escenari de les xarxes socials on son el principal element precursor dels elements audiovisuals. Per tant fer un bon treball de difusió determinarà l'abast de la teua obra.

Els elements utilitzats per a la difusió del documental van ser un cartell on es situa títol i autor, un *PressBook* que conté sinopsi, repartiment i les especificacions tècniques del documental i un tràiler que resumeix el contingut del projecte. A continuació explicaré el procés de creació de cada un dels elements.

Primerament vaig fer dos propostes de cartell:

La primera va ser escollida perquè és una de les meues fotografies recuperades favorites, transmet exactament lo que suposaven eixes reunions a Pintor Maella, tota la família al voltant de la taula dels iaies i la foto sempre des del mateix angle, la tauleta que n'hi havia abans al costat de la tele feia de trípod. Però pareixia un documental que parlara de la meua família i no, jo volia contar la història de l'espai de la llar, així que després de consultar-ho amb la meua tutora vam decidir que funcionava millor la segona proposta.

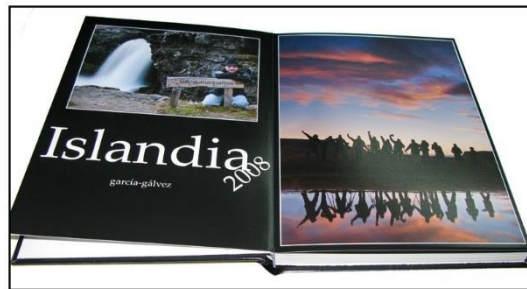
Imatge 53 Cartell descartat de Pintor Maella 27

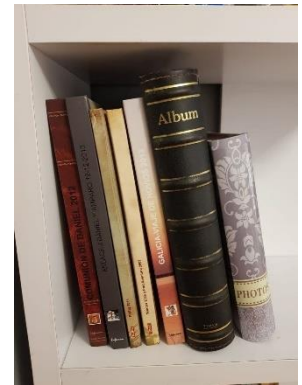
Imatge 54 Cartell de Pintor Maella 27

La segona proposta va incloure un aspecte arquitectònic, com és el balcó del pis, tan important al plantejament del projecte, pense que transmet millor que amb el títol volia referir-me al nom del carrer on estava eixe balcó, eixa casa. La primera proposta tenia eixe aspecte tan dels 2000 que per això vaig escollir-la de primera mà, però la funció d'un cartell és transmetre o deixar entreveure el contingut del projecte que anuncia, per tant la proposta final i definitiva va ser la del balcó.

Respecte a l'estètica, he parlat amb anterioritat de la meua nostàlgia cap als 2000, i la veritat no podia no fer una reminiscència als típics àlbums prefabricats i personalitzats que la gent va començar a consumir sobre eixa època inclús la meua família va tindre una època en la qual va crear moltíssims àlbums, volia donar-li eixe efecte d'àlbum familiar, ja que és allò que ha permès la producció d'aquest projecte:

Imatge 55 Exemple de àlbum "Hoffmann"

Imatge 56 Àlbums familiars "Hoffmann"

PressBook

El PressBook és una ferramenta de promoció i distribució del projecte audiovisual molt útil, es tracta d'una compressió de tota la informació tècnica i d'interès de la peça audiovisual, com les característiques tècniques: títol, durada, gènere, any d'estrena... així com el repartiment, equip directiu, productora, i la sinopsi. Depenent de la peça varia el contingut.

PressBook

Fitxa tècnica

Títol original: *Pintor Maella 27*

Durada: 5'

Llengua: 🇪🇸

Gènere: Documental

Càmera: Canon EOS1300

Any d'estrena: 2021

Escrit i produït per Paula Folgado

Sinopsi: Què passa a una llar quan s'arrabassa de presència humana? Quan una llar passa a ser simplement un habitatge buit? Com recupera la vida un habitatge?

Aquest documental preten relatar la història d'un piset de València a través del temps.

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

Departamento de Comunicación Audiovisual, Documentación e Historia del Arte

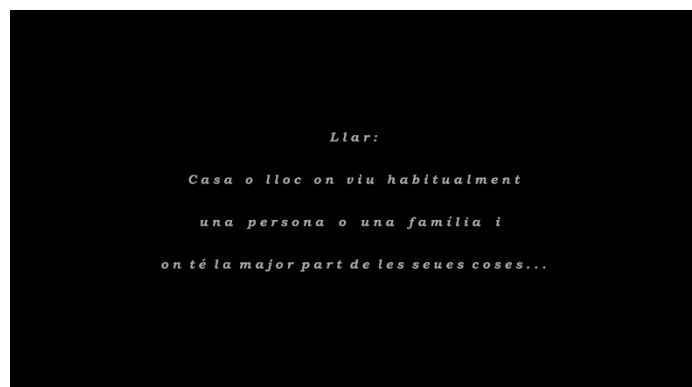

FACULTAT DE BELLES ARTS DE SANT CARLES

Imatge 57 PressBook

TRÀILER

Un tràiler és un avanç. Una successió d'imatges o escenes extretes del projecte audiovisual final amb la finalitat de promocionar-la i on rebel·les a poc a poc part del contingut del film i un resum de l'argument sense fer-ne revelacions substancials.

Imatge 58 Fotograma inicial del trailer

Imatge 59 Els meus iaios Santiago i Amparo en Nadal 2006

El tràiler obri de negre i presenta la descripció de LLAR segons *WordReference Català* i presenta el primer concepte en el qual s'ha basat aquest projecte. La llar com a lloc físic però amb la necessitat d'estar habitat, on la família és la que atorga eixe significat de lloc viu, lloc habitat.

Entra també *“Nuestra casa es un nido de amor”* de Manolo Escobar. Vaig escollir aquesta peça per al tràiler per diversos motius. Ja coneixia aquesta cançó, als meus iaios els encantava Manolo Escobar i era el fil musical constant al pis, sempre estava sonant Manolo Escobar i sempre que escolte d'ell no puc evitar

pensar en els meus iaios. Aquesta foto és de l'últim nadal del meu iaio, on els seus regals van ser la discografia completa de Manolo Escobar, en DVD perquè fins ara només la tenen en Cassette.

D'altra banda, la lletra de la cançó era perfecta per a lo que volia transmetre, mentre van passant les fotografies de la meua família feliç i celebrant nadals i aniversaris al pis, la lletra acompanya:

“Con ilusión prepararé

una casita donde poder vivir.

Será un hogar para los dos

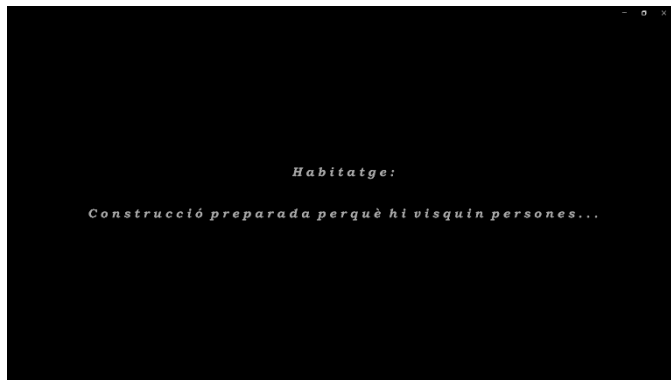
donde los sueños

podrán ser realidad.

Felicidad no ha de faltar

estando tú cerca de mi corazón.”

Fondeig a negre i es situa un efecte sonor d'un cassette fallant la reproducció i rebobinant i entra la definició d'HABITATGE, on deixa clar que, per definició l'habitatge és només el forat, la construcció, el lloc físic. Per a ser llar necessites de la presència i el caliu humà, una família que s'estima.

Imatge 60 Fotograma del trailer

Mentre van succeint les imatges del pis abandonat sona un soroll blanc ambiental i estàtica, domés la cançó "Nuestra casa es un nido de amor" fent una similitud entre el trencament del cassette i la mort del meu iaio ja que sense ell Pintor Maella ja no era ni podia ser *un nido de amor*.

6. CONCLUSIONS

Aplegant al final d'aquest camí mirant enrere em sento orgullosa. Tras haver passat totes les fases d'aquest projecte és pot dir que els objectius han sigut assolits.

Al llarg del camí he après que les idees necessiten un temps de maduració i ruminació i que no totes les idees son raonables per això valore positivament el haver-me adonat a temps de la inviabilitat de la primera idea de projecte.

Valore molt també el fet de haver aquest treball sola en gran part. No es pot obviar per a res la constant ajuda i motivació de la meua tutora. Però el fet de partir de una línia de temps buida i tot un abast de possibilitats creatives no és treball fàcil, més que res perquè el teu cervell està acostumat a tindre treballs acotats i amb pautes, però què son les Belles Arts sinó la llibertat?

He millorat la meua tècnica de edició i he augmentat considerablement la meua experiència amb els editors de vídeo i lo més important, m'he obert a nous *softwares* eixint de la zona de confort i a totes les eines que et donen. Així com millorar amb la càmera disparant en manual tant fotos com vídeos.

També he trencat amb la meua mania de no voler treballar amb material d'arxiu, però he de dir que accedir a material antic és una forma de fusionar lo actual amb el passat, i obri moltíssimes variants artístiques, siguin les imatges les que et guien per la deriva.

I per últim la recuperació de la llar. Amb aquest objectiu no puc estar més contenta perquè al llarg d'aquest projecte m'he

fet major i he tancat una etapa de la meua vida mentre obria un altra i no puc esperar a veure què ens deparen els anys a Pintor Maella com a la nostra llar. Segur que al meu iaio li agrada també lo mudat que està quedant el pis ara.

7. BIBLIOGRAFIA

Llibres:

BRODA HILDA. CASAS BRODA, ANA.: *Álbum*, Ed. Mestizo, Murcia, 2000

ORTIZ GARCIA, CARMEN, SÁNCHEZ-CARRETERO. CRISTINA, GEA GUTIÉRREZ, ANTONIO. *Fotos de familia. Los álbumes y las fotografías domésticas como forma de arte popular*, Ed. Consejo Superior de Investigaciones Científicas Espanya, 2005

FREUND. G. *La fotografía como documento social*. Gustavo Gili. Barcelona, 1976

VV.AA. *Álbum de familia. (re)presentación, (re)creación e (in)materialidad de las fotografías familiares*. Huesca: Diputación Provincial de Huesca y La Oficina, 2013.

Ponències:

ESPA, V (Septiembre 2012). *Un caso particular de fotografía de familia*. Universidad Internacional Méndez Pelayo Curs: "Representación y recreación del álbum familiar. El archivo bibliográfico." Pirineus

Llocs web:

Otras narrativas domésticas: nada es lo que parece. (25 novembre 2013), masdearte. Información de exposiciones, museos y artistas.

Recuperat 2 de julio de 2021, de <http://masdearte.com/otras-narrativas-domesticas-nada-es-lo-que-parece/>

Presentación del primer libro de la colección Bokeh: The Family. La Casa Encendida. Recuperat 4 de julio de 2021, de <https://www.lacasaencendida.es/audiovisuales/presentacion-del-primer-libro-la-coleccion-bokeh-family-project-matias-costa-2658>

Engramas de familia de Virginia Espa Lasaosa. (2018, 4 octubre). tataranietos NIETO M. Recuperat 5 de julio 2021, de <https://tataranietos.com/2014/03/05/albumes-que-dan-voz->

Filmografía

Lumière, L. (1895). Le Repas de bébé. [corto documental] Francia. Lumière.

Lumière, L. (1895). La Sortie de l'usine Lumière à Lyon. [corto documental] Francia. Lumière.

8. ÍNDEX DE IMATGES

1. *Esquema de la conceptualització*
2. *Coves d'Altamira*
3. *El matrimoni Arnolfini. Jan van Eyck. 1434*
4. *Le Repas de bébé. Lumière. 1895*
5. *La sortie de l'usine Lumière à Lyon. Lumiere. 1895*
6. *Portada del llibre "The Family Project"*
7. *Mostra de l'interior de "The Family Project"*
8. *"Cumpleaños de niño con padres presos." Matías Costa. 2010*
9. *Fotograma de "Pintor Maella 27"*
10. *"Álbum" Ana Casas Broda 2010*
11. *"Álbum" Ana Casas Broda 2010*
12. *"Álbum" Ana Casas Broda 2010*
13. *"Álbum" Ana Casas Broda 2010*
14. *Pàgina de l'àlbum de soltera de Elena Lasaosa (sa mare) retrats del 1956*
15. *Imatge recuperada del seu avi matern (Jose Maria Lasaosa) i el seu oncle (Domingo Lasaosa) 1924*
16. *Vistes des del balcó de Pintor Maella*
17. *Vistes des del balcó de Pintor Maella*
18. *Vistes des del balcó de casa de mon pare*
19. *Vistes des del balcó de casa de mon pare*
20. *Instal.lació del aire condicionat del meu veí des de la casa de mon pare*

21. *Tríptic de les urbanitzacions del barri nou.*
22. *Apunts de veu en off descartats*
23. *Fotogrames de les tomes descartades*
24. *Fotogrames de les tomes descartades*
25. *Fotogrames de les tomes descartades*
26. *Fotogrames de les tomes descartades.*
27. *Organització per carpetes*
28. *Fotograma descartat*
29. *Fotograma descartat*
30. *Resum del pla de treball*
31. *Fotogrames descartats*
32. *Fotogrames descartats*
33. *Fotogrames descartats*
34. *Fotogrames descartats*
35. *Càmera que totes les famílies tenien per casa als 2000.*
36. *Imatges recuperades del condicionament del pis. Descartades*
37. *Imatges recuperades del condicionament del pis. Descartades*
38. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
39. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
40. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
41. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
42. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
43. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
44. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
45. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
46. *Del projecte Tiempo y Memoria.*
47. *Anotacions als àlbums de família per ordenar-los per anys*
48. *Procés de digitalització*
49. *Procés de digitalització*
50. *Disposició per carpetes del material.*
51. *Procés de digitalització*
52. *Disposició per carpetes*

- 53. *Cartell descartat de Pintor Maella 27*
- 54. *Cartell de Pintor Maella 27*
- 55. *Exemple de àlbum "Hoffmann"*
- 56. *Àlbums familiars "Hoffmann"*
- 57. *PressBook*
- 58. *Fotograma inicial del trailer*
- 59. *Els meus iaïos Santiago i Amparo en Nadal 2006*

- 60. *Fotograma del trailer*

9. ANNEX

9.1 ENLLAÇOS DE VISUALITZACIÓ

9.1.1 Trailer

<https://youtu.be/NFujlgA1p80>

9.1.2 *Pintor Maella 27*

<https://youtu.be/qKXLurNfrMA>